

FÉNIX

ŠKOLNÍ ČASOPIS

HLAVNÍ TÉMA

1 - 3

KDE KONČÍ PROKRASTINACE A ZAČÍNÁ DISCIPLÍNA

KUKÁTKO

4

ROZHLEDNA HOLEDNÁ

NAŠI PŘEDKOVÉ

7 - 8

KDE SE VZALY VLAJKY
SLOVANSKÝCH ZEMÍ A CO
SYMBOLIZUJÍ JEJICH BARVY?

NETFLIXOVÝ SOUBOJ

9 - 10

FÉNIX OCEŇUJE NEJLEPŠÍ
SERIÁLY

RECENZE

11 - 14

KILLERS OF THE FLOWER MOON:
OSCAROVÁ TELENVELA

KNIŽNÍ RECENZE

15

JEDEN Z NÁS LŽE, JEDEN Z NÁS JE
NA ŘADĚ

INSPIREVIEW

16 - 19

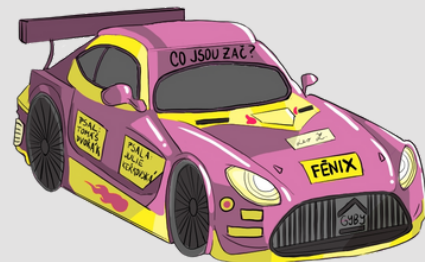
ZA ÚSPĚCHEM AŽ ZA MOŘE

CO JSOU ZAČ?

20 - 21

VE SVĚTĚ, KDE JE KLÍČOVÁ
RYCHLOST A SPOLEHLIVOST...

POJĎME SI ZAHRÁT!

22

GRAN TURISMO

CO SE STALO

23

MANŽELSTVÍ JEN PRO NĚKTERÉ

MYSLÍM, TEDY JSEM

24 - 25

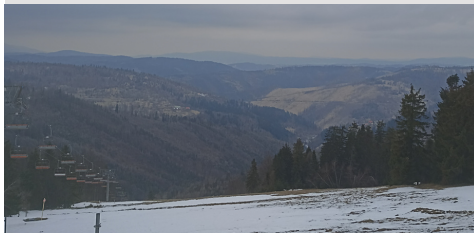
ŽENY PSYCHOLOGIE

CO SE ZA LAVICÍ NENAUČÍ

26 - 27

SNĚŽNÉ HRÁTKY S 1A4 A 1B4 NA
SLOVENSKU

TICHÁ POŠTA

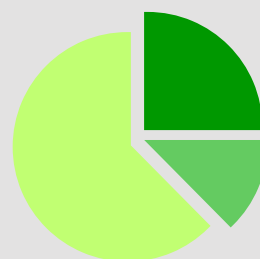
29

VTIPNÉ PŘÍBĚHY A TRAGICKÉ
SMRTI KŘEČKŮ

FÉNIXOVA HÁDANKA

30

KDE KONČÍ PROKRASTINACE A ZAČÍNÁ DISCIPLÍNA

Chtěli jste někdy vyzkoušet něco nového, ale nikdy jste nenašli tu správnou motivaci? Anebo se snad chcete vymanit ze spárů prokrastinace a konečně si nastavit správný režim? Právě tím pomáhá projekt The Duke of Edinburghs award, zkráceně DofE, který již několik měsíců probíhá i na našem gymnáziu. Tak se na něj pojd'me společně kouknout.

DofE je program založený princem Filipem, vévodou z Edinburghu, právě z toho vychází jeho název The Duke of Edinburghs award. Celý projekt se skládá z několika oblastí: dovednost, pohyb, dobrovolnictví a expedice. Byl stvořen jako prostředek pro podporu sebezrovoje mladých lidí a zapojit se do něj může každý od 14 do 24 let. V programu si volíte aktivity, kterým se musíte věnovat aspoň jednu hodinu týdně po dobu několika měsíců. Dobu trvání taky ovlivňuje úroveň, kterou si zvolíte. Nejkratší možností je bronzová (6 měsíců) a nejdelší pak zlatá (rok a půl).

Na vaší cestě vás bude doprovázet vedoucí, který vám pomůže se stanovením cílů a s udržením motivace. Celý svůj progres si zaznamenáváte do online aplikace, kam vám vaši vedoucí dávají zpětnou vazbu. Pokud se rozhodnete DofE plnit, musíte zaplatit menší poplatek a pak už se můžete vydat na cestu za hrdinstvím.

Po splnění všech aktivit se s ostatními vydáte na závěrečnou expedici a pak už vás čeká jediné – ceremonie. Za pilné plnění programu totiž získáte celosvětově uznávaný certifikát a odznáček. Tento certifikát vám také může pomoci při výběru vysoké školy, protože vám přidá plusové body. A když se rozhodnete plnit zlatou úroveň, certifikát vám předá sám vévoda z Edinburghu!

Naskytla se nám taky příležitost podívat se na dořáky v jejich přirozeném prostředí, na ranní snídani, se kterou poprvé přišla paní profesorka Lišková. Dořáci zde mají možnost probrat jak mezi sebou, tak s vedoucími, jak se jim daří, co jim dělá problémy, ale taky vidět, jak jsou na tom ostatní. I toto je pro ně podstatnou motivací. Společně tady také plánují, kam budou směřovat jejich další kroky nebo to, jak bude vypadat jejich expedice.

DofE u nás na škole rozjel pan profesor Švábenský společně s paní profesorkou Liškovou minulý rok v květnu. Všechno začalo jednou nevinou přednáškou od slečny, která program měla splněný. A i když úplně první skupinka byla ve skromném počtu, po pár měsících se rozrostla do mnohem větší. Ale nebojte, místo se najde i pro vás!

Jak tedy postupovat, pokud chcete začít s DofE?

KDE KONČÍ PROKRASTINACE A ZAČÍNÁ DISCIPLÍNA

Jak to vypadá v reálném světě a životě dofáků?

Zeptaly jsme se hned tří z nich – Vendy a Vandy, které obě s DofE začínají, ale taky Anet, která už pokračuje na stříbrné úrovni.

Proč jste začaly s DofE?

Anet: Líbilo se mi, že mě to bude trochu nutit zkoušet něco nového a alespoň několik měsíců u toho vydržet. Taky mě motivovaly kamarádky.

Vendy: O projektu jsem slyšela od paní prof. Toop a řekla jsem si, že by to mohlo být pro mě přínosný. Jsem totiž šílený prokrastinátor a je to jeden z mých největších zlovyků, takže když jsem se dozvěděla, jak DofE funguje, řekla jsem si, že to rozhodně stojí za zkoušku a mohlo by mi to možná i pomoci.

Věděly jste o projektu už dříve? Kde jste o něm slyšely poprvé?

Anet: Vůbec, poprvé jsem o tom slyšela až na přednášce ve škole.

Vanda: Kdysi o DofE byla zmínka v učebnici angličtiny, ale tehdy jsem moc nevěděla, co to obnáší, a nějak jsem se do toho hlouběji neponořila.

Jakou nejtěžší překážku jste musely překonat, když jste s DofE začínaly?

Anet: První problém nastal při definování cílů. Jelikož jsem se vším úplně začínala, nevěděla jsem, že to může být tak časově náročné. Když pak začala škola a já moc nestíhala splnění svého cíle, měla jsem chuť to vzdát. Co se také ukázalo jako problém, bylo pravidelné zapisování do aplikace. Někdy bylo obtížné psát pozitivní zápisy, a navíc ktomu včas. Naštěstí jsem ale vždycky měla někoho, kdo mě podpořil.

Vendy: Rozhodně se donutit dělat aktivity opravdu každý týden. Průběžné plnění úkolů je něco, s čím pořád bojuji, a i když nedělám DofE tak dlouho, už teď cítím, že mi v tomhle směru pomáhá.

Která aktivita vás nejvíce baví a která nejméně? Proč?

A: Nejvíce mě asi teď baví jóga, jelikož se po ní cítím více šťastná a uvolněná. Pro mě jako člověka, kterému sporty nejdou, to byla správná volba. Upřímně jsem ani jednou neměla aktivitu, kterou bych ráda neměla. Pokaždé jsem si totiž zvolila něco, co jsem chtěla sama zkusit. Samozřejmě ne vždy se mi v určité týdny chtělo, ale to většinou do dalšího týdne opadlo.

Vanda: Nejvíce mě rozhodně baví skill, na kterém jsem si vybrala francouzštinu. Právě tady jsem vytvořila ten intenzivní plán. Řekla bych, že nejlepší ze všeho je ten pocit, kdy víte, že se zlepšujete, a víte, že je to vlastní pílí. To mě hrozně motivuje! A taky jsem konečně pořádně pochopila určité a neurčité členy. Jelikož zatím dělám jen dvě aktivity, a to skill a dobrovolnictví, nemám zatím nejméně oblíbenou aktivitu. A o sportu zatím moc říct nemůžu, protože s tím plánuji začít až za několik týdnů.

Co vás DofE zatím naučilo?

A: Být více komunikativní a nebát se nových věcí, ale především se nevzdávat, když mi něco hned ze začátku nejde.

Ve: Disciplínu. Dokopat se každý týden pracovat hodinu na každé aktivitě je náročné a za mě je ktomu potřeba opravdu silná vůle. Obdivuji každého, kdo se do projektu pustí, chce to odvalu a rozhodně to nevzdávejte!

KDE KONČÍ PROKRASTINACE A ZAČÍNÁ DISCIPLÍNA

DofE z pohledu vedoucích

Stejně tak, jak se do projektu přidávali další studenti, se přidávali i další vedoucí. Dnes jich na škole najdeme celkem čtyři. My jsme vyzpovídaly paní profesorku Liškovou, která stála u zrodu DofE a taky paní profesorku Pučovou, která se přidala.

Jak se DofE dostalo na GYBY? (Jak jste se o DofE dozvěděla?)

KL: Úplně poprvé stím přišel pan ředitel, protože byl pozván na setkání škol, kde jim právě o projektu říkali. Zaujalo ho to a řekl to panu zástupci Švábenskému, se kterým jsem v té době paralelně učila ve třídě, takže stím šel i za mnou. No a pak se dal projekt do chodu s první hrstkou dofáků.

JP: Poprvé jsem se k DofE dostala tak, že jsem byla přizvána jako pedagogický doprovod na schůzku, která byla u nás ve škole takovým prvním "nábořem" do programu.

Na koho se obrátit v učitelském sboru?

1. Pan profesor Švábenský	kabinet 227 C
2. Paní profesorka Lišková	kabinet 206
3. Paní profesorka Toop	kabinet 163 A
4. Paní profesorka Pučová	kabinet 328

Proč jste se chtěly stát vedoucím?

KL: Osobně jsem se o DofE dozvěděla přes své známé na jiných školách. Chtěla jsem to zkusit hlavně kvůli tomu, že je to úplně něco jiného než výuková činnost a umožní mi to poznat studenty i z jiné stránky, nejen ve školních lavicích.

JP: Právě už na té první schůzce mě DofE opravdu nadchlo a říkala jsem si, že bych to chtěla zkusit. Připomínalo mi to totiž trochu skaut, kde jsem několik let byla vedoucí. Důvodem bylo také to, že hned po prvním nábořu se do DofE přihlásilo několik studentů z mé třídy. Začala jsem si tedy zjišťovat informace o tom, jak vypadá DofE na ostatních brněnských gymnáziích, a nakonec jsem se rozhodla a přihlásila se na první kurz.

Jak vnímáte své dofáky?

KL: Ze začátku jsme moc ambicí neměli. Šli jsme tak nějak do neznáma a hlavně jsme byli rádi za každého člena, který se rozhodl přidat. Teď vnímám své dofáky jako jedince se silnou vůlí, kteří se překonávají a vím, že dosáhnou svého cíle.

JP: Mám na "svoje" dofáky, musím říct, opravdu štěstí. Všichni se do DofE pustili s velkým zápallem a já jim hrozně moc fandím. Jsem moc ráda, že je prostřednictvím DofE můžu poznat i z jiné stránky, než mi umožňuje pohled učitele.

Co byste jim vzkázaly?

KL: Nevzdávejte to a snažte se komunikovat. DofE vám dává možnost překonat sami sebe a objevit nové věci, tak to využijte.

JP: Ať jim ten zápal vydrží. A taky ať chodí i dále na DofE snídane, kde je prostor k diskuzi o jejich cestě za nastavenými cíli a možnost sdílet svoje dojmy s ostatními "dofáky".

Pokud vás projekt zaujal a nebo stále váháte, nebojte se obrátit na některého z vedoucích! Rádi vám pomůžou a nasměrují vaše další kroky. Ač se zdá DofE ze začátku jako těžký projekt, vytáhne vás z komfortní zóny a posune vás dál. Tak se nebojte a pojd'te do toho s námi!

PŘÍRODA Z PTAČÍ PERSPEKTIVY

Děšť a mlha aneb ideální počasí pro výlet na rozhlednu. Příroda je prý balzám na duši a výlet na čerstvém vzduchu je každému vhod, proto jsem sbalila saky paky, a i přes nepřízeň počasí vyrazila na rozhlednu Holedná.

Jako první musím zmínit cestu k rozhledně samotné. Tedy, pokud má někdo v plánu trajdat bahnem ve svěžím jarním deštiku, musím mu doporučit cestu, která začíná vstupem do obory Holedná u zastávky Kohoutovice hájenka. Lidé často chodí i od zastávky Jundrov, to je ale jemně řečeno krkolomná cesta, a hlavně v dešti bych ji nikomu nedoporučovala. Veliké plus výletu za sychravého počasí je minimum ostatních lidí. Na rozhlednu Holedná jakožto nejvyšší rozhlednu celého širého Brna se za příznivého počasí stojí fronty. Pro lidi, kterým nevadí jarní deštík a hledají trochu klidu a pohody, je tento výlet tedy ideální.

Rozhledna je 34,3 metrů vysoká, tvořená roštovými točitými schody (schody, kterými jde vidět až dolů na zem), což ji tvoří nedostupnou pro lidi, kteří se bojí výšek. Vylézat takovou rozhlednu za silného větru, když to ještě klouže po dešti bych doporučovala pouze silným povahám. Jakmile dosáhnete vyšších pater je nemožné si nevšimnout toho, jak se rozhledna ve větru jemně kýve. Osobně jsem na takový adrenalinový výstup nebyla připravená. Robustní stavba je podpírána ocelovými táhly, což jí (dle mého názoru) nedodává zrovna stabilní vzhled. Obecně má rozhledna v jarním nečasu, obklopená holými stromy a tichem, lehce apokalyptické vzezření. Výhled z vrcholu rozhledny ale opravdu stojí za to. Než jsem já sama vylezla 208 schodů, mlha už stihla opadnout tak, aby byla vidět Bystrc a její širé okolí. Výhled byl obecně úchvatný, jak to tak bývá na rozhlednách mnohonásobně vyšších, než jsou nejvyšší stromy v okolí. Dohlédla jsem až k přehradě, ale Cyby jsem bohužel z rozhledny neviděla.

RUBRIKY, KTERÉ SLAVÍ ROK

Slované: Jak vznikla rubrika

Vanda Černošek a
Naděžda Afanasyeva

Milí čtenáři, rok se srokem sešel a tento měsíc je to přesně rok, co vyšel první článek ve slovanské rubrice. Pojdme si rok zrekapitulovat a podívat se, jak tato rubrika vůbec vznikla.

Celý nápad na nějakou jazykovou či kulturní rubriku se zrodil, když jsme se já (Vanda) a Naďa poprvé dostavily na krátkou schůzku tehdejší redakce. Sdalšími novými redaktory jsme tehdy shrnuli, jaké máme koníčky a o čem bychom rádi psali. My jsme tehdy ještě úplně přesně nevěděly, co z toho bude, ale napadlo nás udělat rubriku o historii a kultuře Slovanů. Jenže byl tu jeden háček – redakce a paní profesorka Toop si ho neuměly představit, nějak jim to nepřípadalo relevantní. Ale dostaly jsme šanci. Na další schůzi následovala další dlouhá debata, ve které jsme ale nápad obhájily, a bylo nám řečeno, ať napíšeme článek a potom se uvidí. Tehdy se zrodil první článek: Jak Slované vítali jaro, který paní profesorku uchvátil a dostal se do oficiální verze. A rubrika byla na světě. V tvorbě různých reálií slovanských zemí, kultuře a tradicí jsme pak dále pokračovaly. Tak vznikl “cyklus” slovanských svátků, který jsme v prosinci úspěšně dokončily. Od ledna jsme pokračovaly malinko jinak, naše rubrika teď zatáčí trošku jiným směrem. Moc všem čtenářům děkujeme za to, že náš článek čtou a že na něj chodí tolik pozitivních komentářů. Také bychom chtěly dodat odvahu novým redaktorům, kteří mají strach, že se jejich nápad neuchytí. Musíte to vždy zkusit, ať to vypadá sebevíc „špatně“, protože kdo ví, třeba i váš nápad bude mít své místo:)

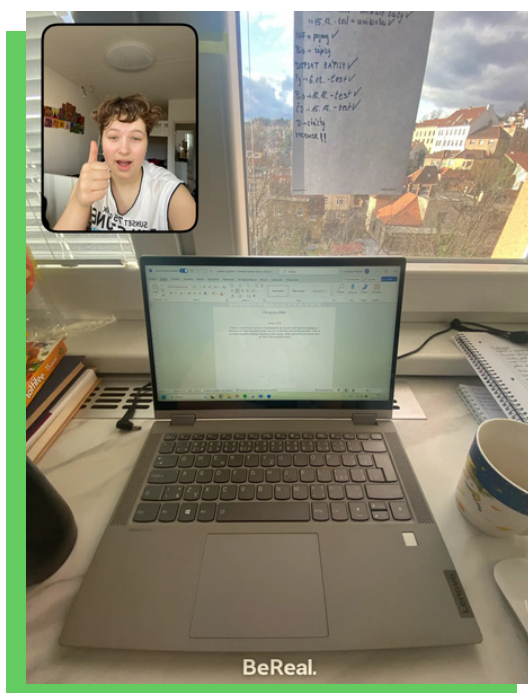
Recenze

Vendula Cvrkalová a
Daniela Hoření

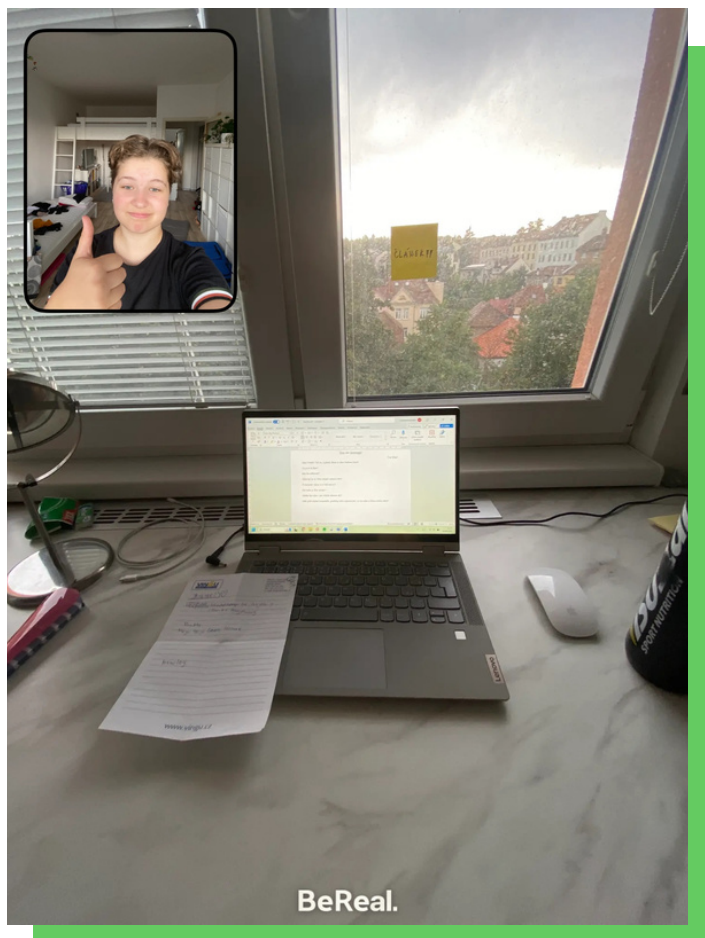
Už to je rok co jsme spolu s Vendy vytvořily první recenzi na Knives Out: Glass Onion. Tenkrát recenze vypadaly dost jinak než teď. My dvě jsme se v podstatě neznaly a já psala recenzi poprvé v životě. Pamatuju si, jak jsem četla články typu „Jak napsat dokonalou recenzi,“ jen abych se ujistila, že všechno bude perfektní (Nebylo :)).

Už od začátku jsme se ale dohodli na tom, že nebudeme dělat recenze jen na nové filmy. Spíš jsme se rozhodly to pojmut jako doporučení filmů co máme rády, nebo si myslíme, že je budeme mít rády. S vybíráním se střídáme, a většinou jedna navrhne film co už zná a má ráda, nebo film, co se nám oběma zdá slibný. Pak už zbývá jen si v rozvrhu najít čas na zhlédnutí, a pak ještě čas na napsání recenze. V mém případě také čas na průzkum, protože nejsem schopná nic psát, dokud jsem si nepřčetla alespoň pět článků o fun factech a tři rozhovory s tvůrci.

Recenze se během toho roku dost změnila. V březnu 2023 měla jednu stránku, která obsahovala stručný popis děje a jednu recenzi. V květnu přišla Green Book, což byla první recenze, která obsahovala dva názory.

RUBRIKY, KTERÉ SLAVÍ ROK

Je zvláštní, že to je UŽ rok, ale zároveň je to JEN rok. A my doufáme, že jsme vás za ten rok upozornily alespoň na jeden film, u kterého jste se bavili. Nakonec, na to přeci filmy jsou, ne? :)

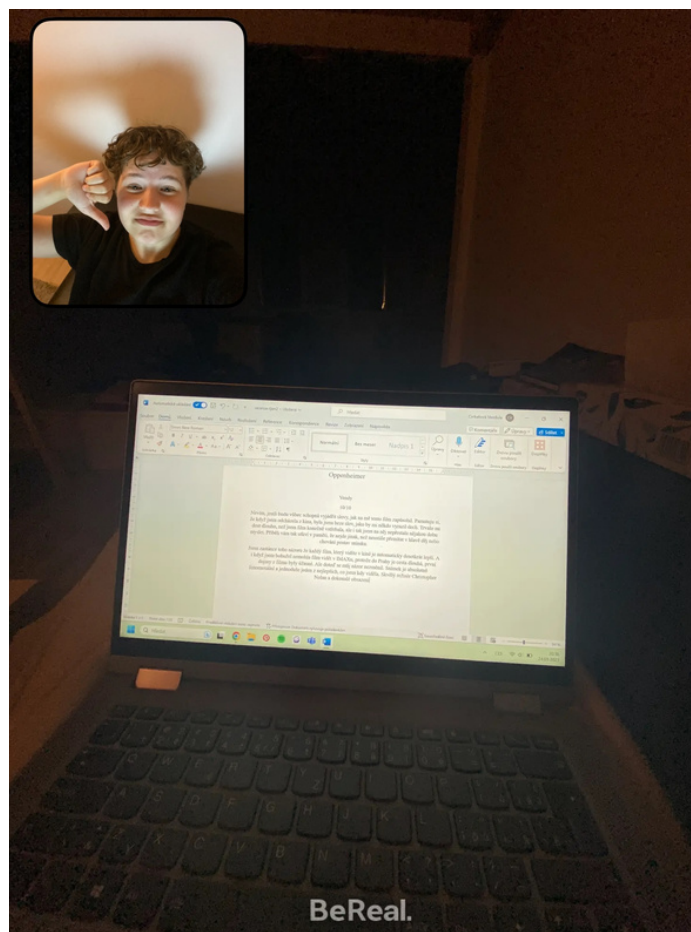
Co jsou zač?

Tomáš Dvořák a
Julie Keřkovská

UŽ rok přispíváme do školního časopisu. Ze začátku jsme ohledně toho byli oba trochu skeptičtí a říkali jsme si, že to nemůžeme vydržet víc než pár měsíců, ale povedlo se. Náš první článek byl o 3D tiskárnách. Od té doby jsme se dost posunuli. Momentálně nám oběma trvá například napsat článek o dost kratší dobu než na začátku a celkově se asi oba cítíme jaksi „vypsanější“. To je právě na školním časopise super, že si zde můžete zlepšovat svoje slohové schopnosti a přitom píšete o tom, co máte rádi, a nikdo vás přitom nehodnotí.

Od začátku jsme naše články nijak moc nezměnili. Snad jenom jsme se pokoušeli nějak vylepšit tzv. „interaktivní“ stránku. Nejvydařenější je podle našeho názoru příspěvek o AI nebo o mikroskopech, kde jsme vytvářeli GIF se snímky právě z mikroskopu.

Pak přišlo léto, Barbenheimer a zrod chatu. Byl to spontánní nápad, se kterým Vendy přišla jednou v noci, když jsme si psaly a... Původně to měla být jen jednorázovka, ale už to nějak zůstalo. Pomáhá to ale celkově uvolněnější energii, takže se vůbec nezlobím.

KDE SE VZALY VLAJKY SLOVANSKÝCH ZEMÍ A CO SYMBOLIZUJÍ JEJICH BARVY?

Milí čtenáři, v tomto čísle slavíme roční výročí. Moc vám všem děkujeme za podporu, snad budete naše články rádi číst i dále :).

V tomto čísle půjdeme trošku netradiční cestou. Dnes si nepředstavíme žádný slovanský svátek či rituál, nýbrž se podíváme na to, kdy a kde vznikly vlajky dnešních slovanských zemí a co symbolizuje každá barva. Ovšem do historie přeci jen zabrousíme.

Už jste někdy slyšeli pojem panslovanské barvy? Jsou to barvy, které jsou považovány za jeden ze symbolů Slovanů, tedy bílá, červená a modrá. Předpona pan- pochází z řečtiny a znamená všechno či zapojení všech členů skupiny. V praxi to znamená, že byste na vlajce každé slovanské země našli jednu, dvě či všechny tři barvy. Pojdme se tedy podívat na každou vlajku více do detailu.

Na české vlajce najdeme všechny tři. Bílá symbolizuje čistotu, červená krev prolitou vlastenci za svobodu a modrá jasnou, bezmračnou oblohu.

Slovenská vlajka vznikla jako mnoho dalších slovanských vlajek v roce 1848. Ke své tradiční červenobílé vlajce přidali modrý pruh převzatý z ruské vlajky. Po rozpadu Československa se však zjistilo, že bývá slovenská vlajka často zaměňována stou ruskou, proto přibyl na slovenskou vlajku ještě státní znak

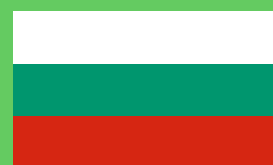
Polská vlajka má jen 2 panslovanské barvy. Bílá barva symbolizuje touhu po míru a červená krev prolitá pro vlast. Od konce druhé světové války do roku 1989 znamenala červená barva barvu socialismu.

Ukrajinská vlajka se trošku vymyká zbytku slovanských vlajek, ovšem symbolika není nijak komplikovaná. Horní modrý pruh symbolizuje blankytně modré nebe a žlutý pruh připomíná úrodná ukrajinská pole.

Rusko má stejně jako Česko či Slovensko všechny tři panslovanské barvy. Bílá symbolizuje mír, čistotu a svobodu. Modrou si Rusové vykládají jako stálost, víru a věrnost, červená je potom symbolem energie a krve prolité za vlast.

V Bělorusku se neustále o vlajku pře. Oficiální běloruská vlajka má dva vodorovné pruhy, červený, symbolizující energii a moc, a zelený, symbolizující zdraví a mládí. Vlajku doplňuje bílý vodorovný pruh tradičními běloruskými ornamenty. Opoziční běloruská vlajka má tři vodorovné pruhy, bílý, červený a bílý.

Bulharská vlajka původně obsahovala všechny panslovanské barvy a velmi se podobala té ruské. Dnes ji ovšem známe trošku jinak. Spodní červený pruh symbolizuje chabrost bulharského lidu. Zelená poukazuje na úrodnou půdu Bulharska a bílá, jako u všech, představuje mír.

KDE SE VZALY VLAJKY SLOVANSKÝCH ZEMÍ A CO SYMBOLIZUJÍ JEJICH BARVY?

O srbské vlajce existuje pár mýtů. Jedním, nejpravděpodobnějším z nich je ten, že při povstání proti Turkům Srbové s pomocí Ruska bojovali pod ruskou vlajkou, jen ji omylem otočili, a proto je srbská vlajka otočenou verzí té ruské (se stejnou symbolikou barev). Mimo to najdeme na srbské vlajce i znak dvouhlavého bílého orla zdobeného korunou.

Chorvatská vlajka byla původně inspirována červenobílým chorvatským štítem. Když ale po první světové válce vznikl nový stát Slovinců, Chorvatů a Srbů, začala vlajka používat panslovanskou trikoloru. Dnes na chorvatské vlajce najdeme ještě chorvatský státní znak se znakovou korunou.

Slovinská vlajka je opět inspirována ruskou vlajkou. Má stejné barvy ve stejném pořadí a se stejnou symbolikou. V levém horním rohu byste našli modrobílý slovinský štít s obrazem Triglavu, nejvyššího vrcholu Slovinska, a také se dvěma vlnkami, které reprezentují slovinská jezera a řeky.

Bosenská vlajka se opět trochu vymyká. Podklad je modrý, opět jedna z panslovanských barev, ten je rozdělen žlutým trojúhelníkem. Cípy trojúhelníku poukazují na tři národy, které v Bosně a Hercegovině žijí. Pod trojúhelníkem naleznete diagonální pruh tvořený bílými hvězdami.

Makedonská vlajka, trochu netradičně, obsahuje jen jednu panslovanskou barvu, a to červenou. Dále je na vlajce slunce, jehož paprsky sahají ke všem okrajům. Původní makedonská vlajka měla stejné slunce jako vlajka řecké provincie Makedonie. Řekové spor o vzhled vlajky vyhráli, a tak si Makedonci vlajku změnili, ale slunce si nechali.

Černohorská vlajka se inspirovala historickou podobou z 18. století. Její vzhled (červený podklad a znak slavného šlechtického rodu Petrovičů) byl přijat v lidovém referendu poté, co se Černá Hora odtrhla od Srbska.

Většina výše uvedených vlajek tedy obsahuje alespoň jednu panslovanskou barvu, která všechny slovanské národy spojuje.

FÉNIX OCEŇUJE NEJLEPŠÍ SERIÁLY

Rok se s rokem sešel a máme tu opět období filmových ocenění. A ani Fénix letos nezahálel! Díky vaší pomoci na Instagramu máme tu možnost udělit již druhou „sošku“ tomu nejlepšímu seriálu za rok 2023. Popcorn připraven? Tak jdeme na pořádnou seriálovou jízdu!

Naši seriáloví kritici, tedy čtenáři, měli na výběr hned z devíti nejvíce oceňovaných seriálů za rok 2023. Dovolíme si říct, že každý si mohl najít právě ten svůj, jelikož na výběr byla jak romantika, tak historické drama, a dokonce se tam dostal jeden český mini seriál! Do nejužšího výběru se však dostaly jenom 3 nejoblíbenější a vítěz může být samozřejmě jen jeden. Než si ho ale prozradíme, tak se koukneme pod pokličku jejich tvoření!

Mezi největší seriálové favority, které vybrali nejen naši kritici, ale i ti po celém světě, patří bezpochyby i „Percy Jackson and the Olympians“. Jméno Percy Jackson si mnozí z nás spojují buď s filmovou adaptací či tou původní knižní. Odtud se taky vzal celý nápad na tento příběh. Nejnovější zpracování pochází z rukou režiséra Jamese Bobina a najdete ho na platformě Disney+.

Percy se v seriálu vydává na nebezpečnou cestu, kde musí přemoci a přechytračit obry a nestvůry, aby přinesl zpět Diův meč a zabránil tak vypuknutí války. Poté co přijde o matku, najde svůj druhý domov v táboře Dvojí krev, kde zjistí, že je polobůh. Taky si zde najde své kamarády, se kterými se vydává na dobrodružství do podsvětí. Zde čelí nejen svým nepřátelům, ale také palčivým otázkám.

Věděli jste, že knižní předloha má celkem 5 dílů a s každým je čím dál tím víc temnější? Série dokonce obsahuje 5 doplňkových knih a komiksy.

Mezi nominovanými byly tyto seriály:

- Queen Charlotte
- All The Light We Cannot See
- Percy Jackson and the Olympians
- Ahsoka
- The Last of Us
- Daisy Jones and The Six
- Dobré ráno, Brno!
- Fellow Travelers
- Only Murders in the Building

I přes silnou zahraniční konkurenci si pozornost kritiků získal český mini seriál „Dobré ráno, Brno!“. Seriál (dnes již se dvěma sériemi) se odehrává převážně v prostředí živě vysílaného ranního pořadu, o kterém vypravuje s obrovskou nadsázkou. Celý námět tohoto komediálního seriálu pochází z hlavy režiséra Jana Prušinovského. Toho můžete znát ze seriálů „MOST!“, „Čtvrtá hvězda“ nebo „Okresní přebor“.

A o čem „Dobré ráno, Brno!“ je? Společně s hlavními postavami se podíváte do zákoutí brněnských studií České televize, kde uvidíte zákulisí natáčení ranního pořadu nebo to, když se televizní kamery zrovna dívají jinam. Režisér celý seriál pojal humorně a vlastně tuto práci paroduje. Takže, pokud se rádi smějete, je seriál přesně pro vás!

Věděli jste, že herečka Nikola Mucha, která ztvárňuje maskérku Dádu, je také brněnská zpěvačka?

FÉNIX OCEŇUJE NEJLEPŠÍ SERIÁLY

Seriálovým kritikům neunikla ani série „The Last of Us“, která svoji inspiraci hledala ve videohře od studií Naughty Dog. Jedná se o postapokalyptický seriál, se kterým se vydáte do Ameriky po houbové pandemii. S námětem a režii přišel Craig Mazin společně s Neilem Druckmannem a celý seriál se stal hitem platformy HBO.

Příběh mapuje život zničeného otce Joela a dívky jménem Ellie. Jejich osudy se spojí v nehostinném světě, zničeném mutující houbou, která ovládá lidskou mysl. Ellie ale není jen tak obyčejná dívka. Mohla by se totiž stát klíčem k vyléčení těchto jedinců. Společně musí překonat mnohé překážky a možná učinit rozhodnutí, která ovlivní, kam se bude jejich budoucnost ubírat.

Věděli jste, že režisér Craig Mazin je také tvůrce slavného seriálu „Chernobyl“, který taky naleznete na stanici HBO?

A jak tedy dopadlo celé divácké hlasování?

Cenu Zlatého Fénixe za nejlepší seriál roku 2023 si odnáší „The Last of Us“! Sám si získal sympatie u 33 % kritiků.

Na druhém místě se umístil seriál „Percy Jackson and the Olympians“ s celkovým počtem 29 % hlasů a třetí místo si vybojovalo „Dobré ráno, Brno!“ s podporou od 18 % kritiků.

Děkujeme všem, kteří hlasovali a věříme, že tento rok přinese ještě lepší podívanou!

KILLERS OF THE FLOWER MOON: OSCAROVÁ TELENODELA

Vendy 9/10

Vzpomínám si, že jsem viděla trailer na film, když jsem byla v kině na Oppenheimerovi a řekla jsem si „to absolutně musím vidět!“. Sice jsem ho teda viděla až nedávno, ale rozhodně toho nelituju. Není divu, že má snímek tolik nominací na Oscara, když už jen trailer vypadá tak senzačně! Příběhy původních obyvatelů Ameriky mě vždy fascinovaly, takže jsem o něj měla zájem už od momentu, co jsem o něm poprvé slyšela.

Film byl opravdu velice vážný a složitý a občas se mi na něj i těžce koukalo. Byl plný emocí, ale spíš převládaly ty smutné. Příběh sleduje mladou ženu z kmenu Osage, Mollie, která se potýká se zármutkem ze ztráty rodiny a blízkých. Její sestry byly zavražděny, zemřela jí matka, bojovala s těžkým onemocněním a později přišla i o dceru. Některé scény byly velmi skličující, jiné zas až hrozné. Bylo jen málo momentů ve snímku, kdy jsem se aspoň trochu usmála.

Opravdu nejsem člověk, který by brečel u filmu tak moc, že by prosmrkal celou krabičku kapesníků. Na druhou stranu nejsem bezcitná a několikrát mi při skvělých hereckých výkonech vhrkly slzy do očí. A o tom si přesně myslím, že to je – dobrém hereckém výkonu. Jeden z nejlepších, který jsem kdy viděla, podala herečka Lily Gladstone, která ztvárnila hlavní postavu Mollie Burkhart. Pokaždé, když vydala srdcervoucí křik v reakci na smrt někoho z blízkých mi slzely oči. Skutečně perfektní ztvárnění smutku a žalu.

Čauky! Kterej z nominovaných filmů na Oscara se ti líbil nejvíc?

Ahoj! Určitě Killers of the Flower Moon!

Ten jsem sice neviděla, ale slyšela jsem celkem pozitivní ohlasy. Komu bys film doporučila?

Rozhodně těm, co se chtějí trochu vzdělat. Ve filmu se totiž dozvíš, jak to bylo ve Spojených státech po 20. létech se spory mezi původními a bílými Američany.

Uuuu, hodně zajímavý. Znáš režiséra?

Snad jo :D, Martin Scorsese. Režiroval filmy jako Wolf of Wall Street nebo Taxi Driver.

A nějakí slavní herci?

Leonardo DiCaprio! Ten je asi nejznámější, ale ve filmu si zahráli taky Lily Gladstone, Robert De Niro nebo Brendan Fraser.

Tak to zní doslova hvězdně! Myslím, že to stojí za recenzi ;)

KILLERS OF THE FLOWER MOON: OSCAROVÁ TELENODELA

Taky nesmím zapomenout na slavného DiCapria. O něm snad slyšeli všichni na rozdíl od Gladstone. Ale abych byla upřímná, nikdy jsem si nemyslela, že je nějak extra skvělý herec. Proto jsem byla tak šíleně překvapená v jedné z posledních scén, kdy se Ernest dozví, že mu zemřela nejmladší dcera. Skoro jsem se až lekla reakce, ale můžu říct, že z ní skutečně slzičky ukáply. Oba herci podali nesmírně silné a vášnivé výkony a trůfám si říct, že to byly jedny z nejlepších za tenhle rok.

Líbilo se mi taky, že se přímo neřeklo, kdo stojí za vraždami. Ve filmu nebyla žádná scéna „Já jsem to udělal“ nebo „Ty za to můžeš“, pouze závěrečná scéna ze soudu. Sice to bylo od začátku celkem jasné, ale to, že si na to musel přijít divák „sám“, byla velmi osvěžující a příjemná změna. V současné době jsme totiž zvyklí, že je nám vše naservírováno přímo pod nos, vše vysvětleno do detailu a zdá se mi, že kvůli tomu přichází spousta z nás o kritické myšlení, protože už nejsme zvyklí se nad ničím zamýšlet.

Bohužel spoustu recenzí, co na tento film uvidíte, jsou jen rasistické žvásty od nevzdělaných lidí, kteří absolutně nepochopili pointu snímku. Byl vytvořen podle skutečné události a je to příběh z velmi důležité doby v USA. Bílí Američané opět toužili po zisku a penězích, takže vymýšleli všelijaké způsoby, jak se zbavit Osageů a zmocnit se jejich bohatství. Mrzí mě, že někteří lidé prostě nedokážou přijmout, že takhle se to doopravdy stalo a že naši předci byli skutečně ti, co zavinili tolik utrpení.

Ale pojďme zakončit pozitivně. Film byl absolutně fenomenální, a i když se chvílemi trochu táhnul, nepřestane vás zajímat a pořád chcete zjistit víc a víc. Fakt, že ve snímku ztvárnili role lidé, co jsou součástí kmenu Osage, ale nikde předtím nehráli, mě nesmírně překvapilo a nadchlo. Je to srdcervoucí film, který ale absolutně musel být vytvořen, a příběh, který musel být vyslyšen. Přála bych celému týmu, aby za snímek obdrželi spousty ocenění a i nějakého toho Oscara.

KILLERS OF THE FLOWER MOON: OSCAROVÁ TELENVELA

<https://www.imdb.com/title/tt5537002/>
[ref](#) [mv](#) [close](#)

Dája 6/10

Tenhle film na mě působil jako telenovela – děj se místy ztrácel, jednání postav občas nedávalo smysl a je tak o pět sérií moc dlouhá. Ale i ty nejhorší telenovely za sebou můžou mít tým nadšenců, co prostě jen chtějí tvořit. Tady se ti nadšenci obzvláště vyřádili, a je těžké nenávidět něco, co viditelně dalo hodně práce a kde tvůrci dělali, co mohli, aby komunita Osedžů byla reprezentovaná správně.

Těžké, ale ne nemožné. Myslím si, že příběh, který se film snaží vyprávět, je velmi důležitý a zasloužil by si mnohem lepší adaptaci. Ale na konci jsem necítila soucit pro původní obyvatele nebo nadšení z dobrého filmu. Cítila jsem vztek, protože jsem právě vyplývala tři a půl hodiny svého života – podobný pocit jaký mívám po dokoukání dílů Ordinace v růžové zahradě.

Je to škoda, protože film měl všechno naservírované na zlatém podnose. Silný příběh, skvělého režiséra, obrovský rozpočet a úžasné herce. V tomhle filmu se ukázalo, že Leonardo DiCaprio umí hrát, a nejen vypadat dobře. Lily Gladstone je úžasná a zaslouží si mnohem víc pozornosti, než dostává. Pak ale skončí v tomto filmu, který z padesáti procent vypadá jako spořič obrazovky. Záběry sice hezké, ale ve většině případů naprosto nicneříkající. Herci se můžou snažit, jak chtějí, když je ale půlku času vůbec nevidíme, moc to neudělá.

Dám vám příklad: V jedné scéně hoří dům a DiCaprio na něj kouká. Scéna trvá dvě minuty, DiCaprioův výraz se nemění a nepadne během ní ani slovo. Pouze se třikrát stříhne k v podstatě stejnému záběru hořícího domu a zbytek času můžete počítat Leovi kapky potu na čele. Tohle není vina herce, ale režiséra, který z nějakého důvodu nechal scén podobného typu ve filmu nespočet.

KILLERS OF THE FLOWER MOON: OSCAROVÁ TELENODELA

Ty tři a půl hodiny za to prostě nestojí. Což je zvláštní, protože Scorsese natočil třeba Vlka z Wallstreet, film, co sice má tři hodiny, ale má spád a já si užívala každou jeho minutu. U Killers jsem se začala znuděně koukat na čas ještě před půlkou filmu. Později jsem se dočetla, že Scorsese se údajně inspiroval snímkem Midsommar, což vedlo k pomalejší a tišší atmosféře. Midsommar se mi nelíbil, ale byla jsem schopná pochopit, proč někomu ano.

Tenhle film si ani nedokáže vybrat, co chce být. Je to příběh o vraždách Osedžů? O zrodu FBI? Nebo je to příběh o tom, jak snadno se dají hloupější lidé zmanipulovat ke zločinu? Kdyby film opravdu byl všechny tyhle tři věci najednou, tak bych pochopila i tu stopáž. On asi i je, jen místo, aby se rozvíjela kterákoliv z výše uvedených linek, máme krásné záběry na západ slunce.

Pokud vás témata, kterým se tenhle film (ne)věnuje, zajímají, spíš si přečtěte knížku: Killers of the Flower Moon: The Osage Murders and the Birth of the FBI, na které je film založený a je prý velmi dobrá. Nebo jakoukoliv další knížku o tomto tématu. Já osobně bych radši přečetla tři knihy než koukat znovu na tenhle film.

VŠICHNI MAJÍ TAJEMSTVÍ. ALE JAK DALEKO BUDOU OCHOTNI ZAJÍT, ABY JE UCHRÁNILI?

V tomto čísle bych Vám ráda přiblížila dvě knihy z young adult thrillerové trilogie „Jeden z nás lže“ od americké spisovatelky Karen McManusové.

JEDEN ZNÁS LŽE

Premiantka Bronwyn, princeznička Addy, baseballová hvězda Cooper, školní darebák Nate a drbna Simon, který ví o všech vše a nebojí se tyto informace šířit. Těchto pět studentů z Bayviewské střední je jednoho odpoledne po škole, protože používali v hodině mobily. Jenže je tu jeden háček. Někdo si z nich vystřelil a dal jim do batohů mobily, které vlastně vůbec nebyly jejich. Vše působí poměrně normálně, ale nikdo z nich netuší, že jeden z nich bude za hodinu mrtvý a celá Bayviewská střední se změní... Náhle mají všichni přeživší motiv, protože všem hrozilo, že o nich oběť zveřejní špinavé tajemství, jenže kdo byl ten, kterému to hrozilo nejvíc a ten, který to vzal do svých rukou?

JEDEN ZNÁS JE NA ŘADĚ

Jsou to už skoro dva roky, co se na Bayviewské střední odehrála vražda. Od té doby se mnoho studentů pokoušelo napodobit blog, ale bez úspěchu. Jenže to se teď změní. Tentokrát nepůjde o blog, ale o všem známou hru Pravda nebo úkol. Pravidla jsou jednoduchá – anonym zašle každému onu osudnou otázku a dotyčný má 24 hodin na to, aby si rozmyslel, jestli splní těžký úkol nebo se nechá vystavit ponížení po prozrazení špinavého tajemství. První je na řadě Phoebe. Pokud nesplní úkol, pravda půjde ven. Další je Maeve. Proč si jen nevybrala lépe? Když přijde na řadu Knox, vše se ještě více zvrtné. A potom...

Dokáže to tento Anonym dotáhnout dále, než Simon?

Hodnocení:

Osobně miluju detektivky a thrillery. Jestli bych měla být upřímná, vůbec jsem nečekala, jak moc si oblíbím tyto knihy. Když jsem měla poprvé v ruce druhý díl (který jsem četla jako první), bylo na něm napsáno hodnocení: „Je to jako netflixový seriál, který vás nenechá se odtrhnout.“ A je to naprostá pravda. Měla jsem to přečtené za necelé dva dny a jsem naprosto ohromená. Potom, co jsem vzala do ruky první díl (který jsem četla jako druhý), nepustila jsem jej z ruky, dokud jsem ho nedočetla. Jsem milovník neočekávaných zápletek a vobou dílech jich bylo plno. Jedinou menší nevýhodou bylo, že druhý díl má otevřený konec, což mě trochu štve, protože bych se chtěla dozvědět, jak to nakonec přesně bylo. Ale to se brzy dozvím, protože už minulý červenec vyšel třetí, i když ještě není přeložený.

Doporučila bych všem, kteří rádi vezmou do ruky knihu, na kterou rozhodně nezapomenou. Pokud rádi čtete detektivky, ať už klasické či moderní, rozhodně se nudit nebudete. A obrovskou výhodou je vývoj mnoha postav, což je obvykle možné vidět na jedné, dvou, ale tady uvidíte tento posun skoro u všech.

Autorka Karen McManusová:

OVERSEAS FOR SUCCESS

TO THE ROYAL FAMILY WITH PETRA KUREJOVA

Cosmetics are something that delights and surprises many of us. How to take a good care of your skin so that it is not full of pimples or how to turn your face into a diamond of the night which will shine for miles away, these are some of the skills that everyone would like to get. Petra Kurejova really has them and that is why one of her client is a member of the British royal family. We interviewed her about this topic and many others.

Firstly, could you introduce yourself to our readers? What do you do for living?

Hello, I'm Petra. I moved to London from Slovakia in 2005, initially planning to stay for a year. However, life had different plans, and I've been settled here ever since. I'm a mother of two daughters, Parisa and Parnia. I work as a beauty consultant, specializing in eyelash extensions and permanent makeup. It's a career that allows me to combine my passion for beauty with helping others feel confident and beautiful.

How did you get into cosmetics and eyelash extensions?

I got into cosmetics and started doing eyelash extensions when I met a lady starting her own lash business in 2010. She offered to train me, and from there, I began my journey in the beauty industry. Since then, I've been dedicated to perfecting my skills in eyelash extensions and later expanded into permanent makeup artistry. It's been a fulfilling journey, and I'm grateful for the opportunity to help others feel confident and beautiful.

Was this always the job that you wanted to do?

Beauty and cosmetics have always been a passion of mine. As a young teenager, I loved doing hair and makeup for friends and family. When the opportunity arose to train in eyelash extensions, I didn't hesitate for a second.

I've always known that I wanted to work in a field where I could unleash my creativity.

Have you experienced any "culture shock" when moving across the sea?

When I moved at 19, I was open and excited, but I did experience some culture shock. The first things that struck me were the bare buildings without exterior plaster and the houses with little gardens in London, quite different from the big gardens full of apple and pear trees I was used to. Living in such a cosmopolitan city, I've had the chance to meet people from all around the world, learn about different religions, and taste foods I never experienced before. Additionally, driving on the other side of the road took some getting used to!

What do you like the most about your job?

What I love most about my job is meeting fascinating women from various backgrounds, including high-end clients and those in show business. I enjoy the creative process and seeing the immediate results of my work, but the best reward is having a happy and satisfied client.

Do you miss something from your home country?

Initially, I missed my family very much. It took me about 6 months, with tears nearly every day, to get used to being away from them.

I still miss them, but modern technology allows us to communicate daily through video calls, which helps bridge the distance and makes it feel a bit closer.

TO THE ROYAL FAMILY WITH PETRA KUREJOVA

What made you decide to leave Slovakia and move to England?

I decided to leave Slovakia and move to England because I've always been fascinated by experiencing life outside of Slovakia. I love learning about different cultures, and I had a strong desire to learn English after studying German and French back in school. This move was a chance for me to explore new horizons and immerse myself in a different way of life.

Are there any differences between the royal client and the "normal" one?

While I always strive to provide the best service for every single client of mine, regardless of where they come from or who they are, there are differences in the way I feel around a royal client. The social setting and the environment can sometimes create a different atmosphere.

What was your first reaction to finding out that you would be doing eyelash extension for a member of the royal family?

When I found out that I would be doing eyelash extensions for a member of the royal family, I was very nervous. I always strive to provide my clients with the best possible service, and I was worried about meeting all the expectations and following all the rules. However, the palace staff and Princess herself has always made me feel very comfortable and welcome, which helped ease my nerves.

How did it happen that one of your clients is also a member of the royal family?

I've been fortunate to work with and meet many people from higher society, and through these connections, one of my clients happened to be a lady in waiting to be a member of the royal family. I was recommended to her, which led to the opportunity to work with royalty.

Do you have respect for her and are you still nervous in her presence or have you become friends?

I have immense respect for Princess, and I always strive to act respectfully in her presence. I maintain courtesy and bow as I enter the room where she is.

While I wouldn't say we have a friendship, Princess has always been extremely lovely to me. She often asks about my daughters and has even sent them soft toys on occasion. Her kindness is always appreciated, and I continue to hold her in high regard.

And the last one, what would you recommend to people who want to study or work in Great Britain?

I would recommend to every young person who has the opportunity to travel, study, or work in Great Britain to go for it 100 %. It is an experience that helps shape you as a person and broadens your horizons. I recommend courage, self-discipline, and saying yes to as many opportunities as possible. Embracing these experiences can lead to personal growth and unforgettable memories.

And we thank Petra very much and wish her much success in both her professional and personal life! And what about you, will you try luck far beyond the sea like Petra did?

ZA ÚSPĚCHEM AŽ ZA MOŘE

ZA KRÁLOVSKOU RODINOU S PETROU KUREJOVOU

Kosmetika je něco, co oslňuje a překvapuje mnohé z nás. Jak se o svoji pleť starat, aby nebyla za chvíli plná pupínků nebo jak zní udělat diamant večera, který bude zářit na míle daleko, to jsou jedny z dovedností, které by snad každý chtěl umět. Petra Kurejova je opravdu má, taky proto je jednou její klientkou i členka britské královské rodiny. Na toto téma ale i na mnoho dalších jsme ji dneska vyzpovídali.

Na začátek, mohla by ses představit našim čtenářům? Čím se živiš?

Ahoj, jmenuji se Petra. Přestěhovala jsem se ze Slovenska do Londýna v roce 2005, původně spláňem zůstat jen na jeden rok. Nicméně život měl pro mě jiný plán a od té doby žiju tady. Jsem máma dvou malých holčiček, Parisy a Parnii. Pracuji jako kosmetická poradkyně specializovaná na prodlužování řas a trvalý make-up. Toto povolání mi dovoluje kombinovat moji vášeň pro krásu a pomocí ostatním k tomu, aby se cítili sebevědomí a krásní.

Jak jsi se dostala ke kosmetice a k prodlužování řas?

Ke kosmetice a prodlužování řas jsem se dostala v roce 2010, když jsem potkala paní, která v ten samý rok začínala svůj vlastní řasový podnik. Nabídla mi, že mě bude trénovat, a tak začala moje cesta v kosmetickém průmyslu. Od té doby jsem se věnovala vylepšování svých dovedností v prodlužování řas a později se mé zaměření rozrostlo ještě o umění trvalého make-upu. Je to naplňující jízda a jsem vděčná za příležitost pomáhat ostatním cítit se sebevědomě a krásně.

Byla toto vždy práce, kterou jsi chtěla dělat?

Krása a kosmetika byly vždy moje vášeň. Jako mladý teenager jsem milovala česat a dělat make-up svým kamarádkám a rodině. Když se naskytla možnost naučit se prodlužovat řasy, tak jsem ani na sekundu nezaváhala.

Vždycky jsem věděla, že chci pracovat v oboru, kde mohu uvolnit svoji kreativitu.

Zažila jsi nějaký „kulturní šok“, když jsi se přestěhovala přes moře?

Když jsem se v 19 přestěhovala, byla jsem otevřená a zvědavá, ale zažila jsem nějaké kulturní šoky. První věc, která mě zarazila, byly holé budovy bez venkovní omítky a domy s malými zahrádkami v Londýně, které byly jaksí jiné než ty velké zahrady plné jabloní a hrušní, na které jsem byla zvyklá. Život v takovém kosmopolitním městě mi dal šance k poznání lidí z celého světa, naučení se o jiných náboženstvích a ochutnání jídel, které jsem nikdy v životě nezkusila. Řízení auta na druhé straně silnice byl také oříšek!

Co máš na své práci nejvíce ráda?

To, co mám na své práci rád nejvíc, je potkávání fascinujících žen s různorodými životy, a to včetně high-end klientů a těch, kteří jsou zeshow businessu. Užívám si ten tvůrčí proces a okamžité výsledky mé práce, ale ta nejlepší odměna je pro mě šťastný a spokojený zákazník.

Chybí ti něco z tvé rodné země?

Zpočátku mi hodně chyběla moje rodina. Trvalo mi asi 6 měsíců, stéměř každodenním pláčem, si zvyknout být od nich tak daleko.

Stále mi chybí, ale moderní technologie nám přes video hovory umožňují vídat se denně, což pomáhá překonat tu vzdálenost a cítit se aspoň o trochu blíž.

ZA KRÁLOVSKOU RODINOU S PETROU KUREJOVOU

Proč jsi se rozhodla opustit Slovensko a přestěhovat se do Anglie?

Slovensko jsem se rozhodla opustit a odjet do Anglie, protože jsem vždycky chtěla zkusit žít někde jinde, mimo Slovensko. Ráda se učím o různých kulturách a po studování němčiny a francouzštiny ve škole jsem se opravdu hodně chtěla naučit anglicky. Tento krok byl pro mě šancí kprozkoumání nových obzorů a ponoření se do jiného způsobu života.

Jsou tady nějaké rozdíly mezi královským klientem a „normálním“?

Zatímco se vždy snažím pro každého svého klienta zařídit co nejlepší servis bez ohledu na jejich původ, tak se kolem královského klienta cítím jinak. Společenské postavení a prostředí dokáží někdy vytvořit dosti odlišnou atmosféru.

Jaká byla tvoje první reakce na zjištění, že budeš prodlužovat řasy právě člence královské rodiny?

Když jsem zjistila, že budu prodlužovat řasy člence královské rodiny, tak jsem byla velmi nervózní. Vždycky se snažím dopřát svým zákazníkům ten nejlepší možný servis a bála jsem se setkat se všemi očekáváními a pravidly. Ale zaměstnanci paláce a sama princezna mě vždy umožnila cítit se příjemně a vítaná, což pomohlo stres zmírnit.

Jak se stalo, že jeden ztvých klientů je také člen královské rodiny?

Měla jsem štěstí pracovat a potkat mnoho lidí zvyšší společnosti, a právě přes tato spojení se jedním mým klientem stala dáma čekající na členství vkrálovské rodině. Já jsem byla doporučena, což pak vedlo k možnosti pracovat se šlechtou.

Máš k ní respekt a stále se vjejí přítomnosti cítíš nervózně, nebo jste se stali kamarádkami?

Chovám pro princeznu nesmírný respekt a vždy se vjejí přítomnosti snažím chovat zdvořile. Udržuji si vzdálenost a klaním se, když vcházím do místnosti, kde se ona nachází.

Asi bych neřekla, že jsme přítelkyněmi, princezna ke mně byla ale vždy extrémně milá. Často se mě ptá na moje dcery a příležitostně jim pošle měkké hračky. Vždy její laskavost ocením a nadále si ji velmi vážím.

A poslední otázka, co bys doporučila lidem, kteří chtějí studovat nebo pracovat ve Velké Británii?

Každému mladému člověku, který má možnost cestovat, studovat nebo pracovat ve Velké Británii, bych to na 100 % doporučila. Je to zážitek, který ti pomůže samu sebe jako člověka utvořit a rozšířit tvé obzory. Doporučuji kuráž, sebe-disciplínu a odvahu říkat ano mnoha možnostem, jak jen je to možné. Zahrnutí těchto zážitků může vést k osobnímu růstu a nezapomenutelným vzpomínkám.

A my Petře moc děkujeme a přejeme mnoho dalších úspěchů jak v profesním, tak i v osobním životě! A co vy, taky jako Petra zkusíte štěstí daleko za mořem?

VE SVĚTĚ, KDE JE KLÍČOVÁ RYCHLOST A SPOLEHLIVOST...

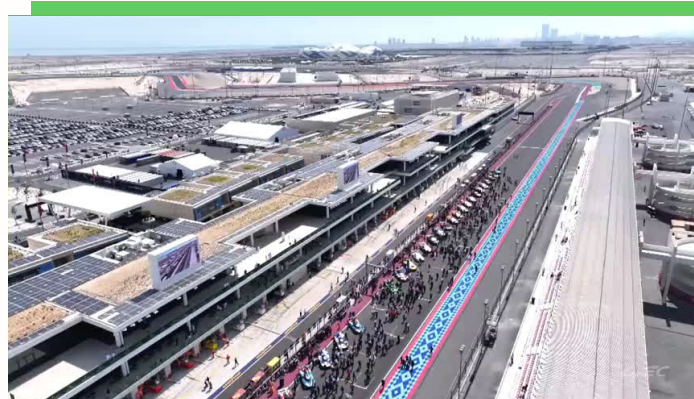
Vítejte po měsíční pauze zpět v naší technické rubrice. V tomto čísle navážeme na naši sérii o Formuli 1 a představíme si další závodní odvětví. Pojďme si rozebrat automobilové vytrvalostní závody známé také jako Endurance racing.

Přenesme se včas k jejich prapočátku.

Vůbec první takový závod se odehrál 10. září 1900 na obyčejné silnici mezi sicilskými městy Brescia, Castiglione a Lonato a vyhrál jej italský skladatel Alberto Franchetti. Roku 1905 se do závodu vložila rodina sicilských podnikatelů Florio, konkrétně vnuk nejvlivnějšího člena rodiny a velký nadšenec do aut Vincenzo Florio mladší. Ten měl k závodění vybudovanou náklonnost, protože se účastnil automobilových závodů uplynulých let a byl prvním člověkem, který na Sicílii dovezl automobil. Florio se rozhodl roku 1905 závody podporovat finančně. Konkrétně nabídl padesát tisíc italských lir a speciálně vytvořený pohár tomu výrobci, který, počínaje 5. ročníkem závodu, vyhraje 7 (později 8) závodů. Pohár našel svého majitele až v roce 1925, kdy jej vyhrál Peugeot. Nicméně tehdejší ředitel Peugeotu pohár nabídl jako cenu do budoucích ročníků. Závod se pořádá až do roku 1929. Napříč lety se několikrát měnila závodní trať, kdy nejdelší závod měřil celých 540 kilometrů (to je vzdálenost z Ostravy do Chebu). Roku 1905 byl také změněn název. Právě tímto rokem vzniká jeden z nejvýznamnějších závodů, Targa Florio.

Vytrvalostních závodních sérií je nespočet. Určitě je nebudeme probírat všechny, protože bychom tu byli velmi dlouho. Představíme si jen sérii WEC.

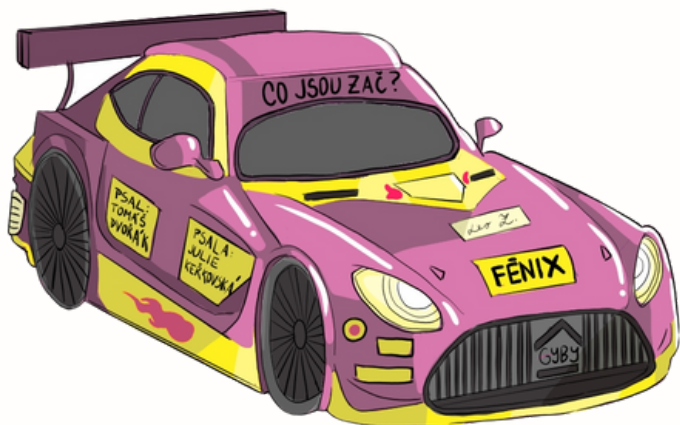
WEC neboli World Endurance Championship, tedy světový vytrvalostní šampionát se poprvé objevil roku 2012. Jedná se o šampionát prototypních vozidel. Automobily každý rok čeká určený počet závodů o různých délkách. Najdeme zde závody měřené jak časově (např. 24 hodin Le Mans), tak i vzdálenostně (1000 Miles of Sebring). Automobily soutěžící v tomto šampionátu se dělí na dvě skupiny; LMH a LM GTE.

LMH (Le Mans Hypercar) jsou prototypy určené speciálně pro tyto závody.

LM GTE (Le Mans Grand Touring Endurance) jsou potom sériově vyráběná supersportovní auta upravená do okruhových speciálů.

Letos piloty hlasitých strojů od výrobců Ferrari, Toyota, Peugeot, Vanwall, Glickenhaus, Porsche, Acura, Cadillac, BMW, Alpine, a nově také Isotta Fraschini a Lamborghini a slabší sériová auta podobných výrobců čeká 8 závodů, které dohromady budou trvat 72 hodin čistého času. Letos šampionát budou hostit okruhy v Kataru, italská Imola, belgický Spa-Francorchamps, okruh Sarthe u francouzského města Le Mans, brazilský Interlagos, Texaský okruh COTA, autodrom pod japonskou horou Fudži a vše skončí na okruhu v Bahrajnu. Přesně na tom místě, kde začíná letošní šampionát Formule 1.

VE SVĚTĚ, KDE JE KLÍČOVÁ RYCHLOST A SPOLEHLIVOST...

Obecně se šampionát WEC snaží ověřit odolnost jak auta, tak i jezdce. Narozdíl třeba od F1, kde se jezdci pokouší zajet daný počet kol za co nejrychlejší čas, u WEC se jezdci pokouší dokončit za daný čas co nejvíc kol.

Jeden závod trvá od šesti do dvaceti čtyř hodin. Jelikož se to může zdát jako velmi dlouhá doba jeden tým může mít k dispozici až tři jezdce na auto. V tomto případě je závod rozdělen na tzv. „stinty“, mezi kterými se unavení jezdci vyměňují. Jeden stint většinou trvá kolem čtyřiceti pěti minut do jedné hodiny tzn. v podstatě, dokud zavodní auto nepotřebuje natankovat palivo. Načasování výměny jezdce je jedna z důležitých částí týmové strategie.

Každý prototyp LMH musí splňovat několik velmi přísně hlídaných parametrů. Minimální hmotnost vozu musí být 1030 kg. Kola nesmí překročit 71 centimetrů v průměru a 38 centimetrů šířky. Zdvihový objem je u aut neomezený, ale celkový výkon nesmí přesáhnout 500 kW (670 koňských sil). Týmy se musí striktně držet předpisů vydaných agenturou FIA. Pokud nějaký parametr tým překročí, následuje peněžní pokuta, penalizace do příštího vývoje a diskvalifikace z šampionátu.

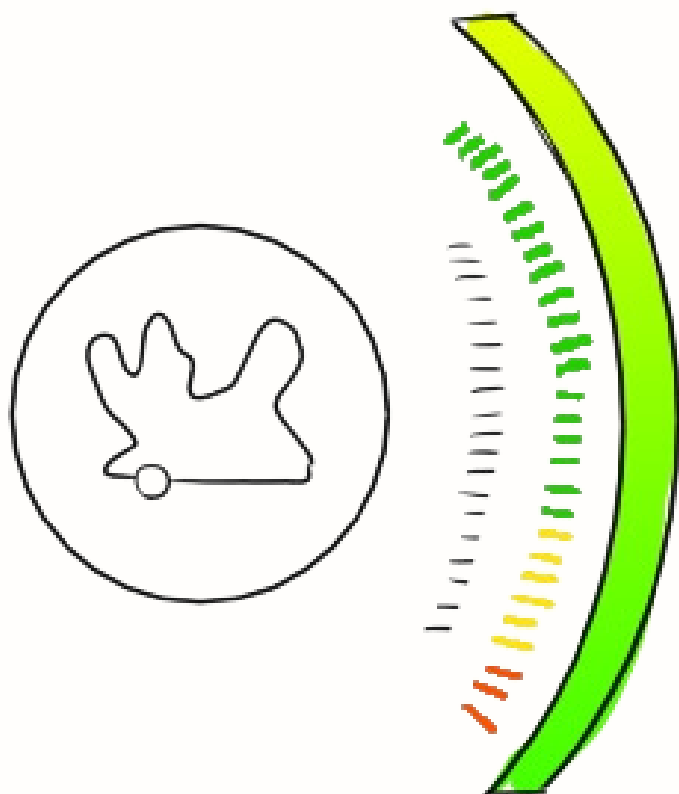

Všechny dokumenty o regulaci můžete najít na [tomto odkazu](#)

Samozřejmě jako u každých závodů – bez bodování by se to neobešlo. Stejně jako v F1, v cíli se udělují body prvním deseti jezdce. Počty bodů se rozdělují také podle času závodů. V šestihodinových závodech první je prvnímu závodníkovi uděleno 25 bodů, druhému 18 a třetímu 15. U osmi až desetihodinových závodech první jezdec v cíli dostane 38 bodů, a nakonec u dvaceti čtyřhodinových závodech obdrží 50 bodů. Zvláštností je, že jezdci je udělen bod za pole position. Podle počtu bodů se týmy i jezdci následně řadí do tabulky.

První závod série bylo možné sledovat o víkendu 2. a 3. března, v podobný čas jako první velkou cenu Formule 1 této sezóny.

Děkujeme za přečtení a za vaši již rok trvající přízeň a budeme se zase za měsíc těšit.

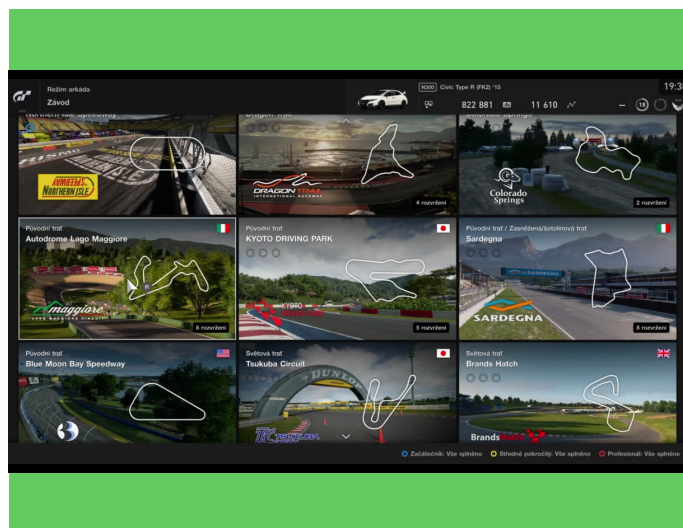
GRAN TURISMO

Když už nám začíná sezóna motorsportů, tak proč si taky nezajet pár kol na rozpáleném asfaltu a užít si hluk řvoucích motorů. Přesně pro takové lidi, jako jsi ty, je tu titul Gran Turismo 7.

Gran Turismo se vždy pyšnilo velkým výběrem automobilů, ani to nechybí u sedmého pokračování. Ale nepočítejte, že hned jak hru zapnete, budete se prohánět v novém Ferrari, na červený vůz si bohužel budete muset chvíli počkat. Na místo toho vás hra posadí do klidné kavárny, kde se postupem času dozvídáte famózní příběhy automobilek i jejich čtyřkolových zázraků.

Jakmile se dozvíte pár prvních příběhů, tak vás hra chvíli bude tahat za ručičku. Posadí vás do Volkswagenu golf a následně se budete učit správně brzdit, zatáčet a jezdit na mokré vozovce. Můžete si zapnout mnoho asistentů, hra se přizpůsobí každému hráči. Ať už nováčkům nebo řidičům, kteří chtějí zažít pořádnou výzvu. Ale nemusíte se bát, u slabých aut nezůstanete dlouho, můžete závodit a vydělat si kredity na nákup závodních aut. Co je na hře obzvlášť zajímavé, je to, jakým způsobem si auta budete vylepšovat. Myslel jsem si, že když si koupím nový motor, tak budu jen o trochu rychlejší, ale co mě velice překvapilo, bylo nastavení nových aerodynamických prvků. Změny byly znát v zatáčkách i na rovince.

Ted' bohužel k té negativní stránce, ve hře moc nefunguje model poškození, takže když nabouráte, tak si maximálně odřete lak na autě. I při vysoké rychlosti okolo 300 km/h došlo jen a zase k minimálnímu poškození, je to nevyužitý potenciál a tato změna by výrazně přispěla k simulaci závodů. Je zde i multiplayer, ten funguje velmi dobře. Potkáte se s lidmi, co opravdu chtějí závodit, a ne ukazovat, jak funguje derby na trati. Toto je velká změna ve srovnání s ostatními závodními tituly, kde jste rádi, že přežijete ve zdraví první zatáčku.

Gran Turismo 7 je skvělý simulátor závodění, grafické zpracování je na vynikající úrovni a zvuky motorů dodávají krásu celému dílu. Budete se prohánět po několika známých okruzích, ale i na těch nových právě od vývojářů. I když jsi v závodění začátečník nováček, stojí určitě za to si tuto hru vyzkoušet!

MANŽELSTVÍ JEN PRO NĚKTERÉ

Jak už ze zpráv nebo sociálních sítí nejspíš víte, rovnoprávné manželství neprošlo. Co přesně se ale stalo?

28. 2. 2024 proběhlo v poslanecké sněmovně hlasování ohledně manželství pro všechny. Ve hře byly čtyři hlavní varianty – první slibovala plnou rovnoprávnost, druhá a třetí nabízely jakési kompromisy a čtvrtá by nechávala vše při starém.

Ze 171 přítomných poslanců, 118 hlasovalo pro jednu z kompromisních variant, konkrétně tu třetí. Tato varianta zlepšuje podmínky ohledně vdovského důchodu a dědictví, stále ale neklasifikuje LGBTQ+ svazky jako manželství. Zůstává u názvu „partnerství“, a mimo jiné neumožňuje společné adopce. Na rozdíl od varianty čtvrté ale umožňuje takzvané „přisvojení“. To znamená, že pokud jeden z partnerů už dítě má, druhý partner si ho může osvojit. Toto dítě se pak bere jako jejich společné a získá stejné právní postavení jako dítě biologické (může tedy například dědit). To je sice pokrok, ale pořád to není výhra.

Návrh se nyní posouvá do senátu, kde s nejvyšší pravděpodobností projde. Existuje dokonce i možnost, že by návrh pozměnil na variantu dva (která zahrnuje i adopci) nebo dokonce na plnou rovnoprávnost, to se ale spíš nestane. Většina senátorů, co se k situaci vyjádřila, řekla něco podobného jako Herbert Pavera: „Podpořím ho [partnerství], i když bych byl raději, kdyby prošla i adopce,“ uvědomují si totiž, že by to možná ani nemělo cenu. Pokud by totiž senát udělal jakékoliv změny, návrh by musel zpátky do poslanecké sněmovny a dá se předpokládat, že tam by to dopadlo asi stejně jako poprvé. Co se stane v senátu, uvidíme zhruba za měsíc.

Česká republika se snaží být zemí západní Evropy. V některých ohledech k tomu nemá daleko, ale jsou to věci jako nakládání s queer páry, které nás pořád nepouští za tu pomyslnou hranici.

ŽENY PSYCHOLOGIE

Určitě už jste slyšeli o Freudovi, Jungovi a kdybyste dostali zadání napsat významnou osobnost z oboru psychologie, pravděpodobně by vás nenapadla jako první nějaká žena. To je ale velká škoda, protože jich je spousta a měli bychom si jejich životy a dílo připomínat i jindy, než jen v březnu na Mezinárodní den žen.

Nemusíme chodit vůbec daleko od lidí, které známe, a můžeme se seznámit s dcerou Sigmunda Freuda Annou. Její objevy jsou bohužel často připisovány jejímu slavnějšímu otci. Anna Freudová se zabývala nejen rozšiřováním práce svého otce, ale přišla i s teorií obranných mechanismů ega, kterými se snažíme uchránit před zraněním. Tyto mechanismy a jejich nahrazování se stále užívá v psychoterapeutické praxi.

Na práci Freuda částečně navázala a částečně ji zkritizovala také psycholožka německého původu Karen Horneyová, která je jednou z představitelů neopsychoanalýzy. Ta se od klasické psychoanalýzy liší v tom, že se vzdaluje od biologického determinismu, nevěří, že pohnutkou všeho jsou pudry, a dává větší důraz na význam prostředí, proto se konkrétně tomuto směru říká i kulturní psychoanalýza.

Další ženou psychoanalýzy je Melanie Kleinová, která se velmi podílela na vývojové psychologii. Zabývala se tím, jak si děti hrají, a zjistila, že hra je často hlavním způsobem komunikace. Tohoto všeho byla schopná i díky tomu, že trpěla depresí a dostala se do péče psychoanalytika, kde se s tímto směrem seznámila.

ŽENY PSYCHOLOGIE

V oblasti vývojové psychologie se také můžeme setkat s Mary Ainsworthovou, která do psychologie přinesla poznatky o citové vazbě mezi dítětem a jeho primárním opečovávatelem, v případě jejího výzkumu a většiny případů v praxi matkou. Její známý experiment pod názvem Strange situation, ve kterém pozorovala reakci dětí na odchod jejich matky z místnosti a její následný návrat. Podle reakcí rozlišila druhy citové vazby, které jsou do teď relevantní a determinují částečně i to, jaké budou naše současné dospělé vztahy.

Neméně významnou je také americká psycholožka Mary Calkins, která studovala na Harvardské univerzitě, ale kvůli svému pohlaví jí nebyl udělen doktorský titul, který si zasloužila. I přes to se stala první prezidentkou Americké psychologické asociace, známé pod zkratkou APA, která funguje dodnes a je velkým zdrojem dat.

Dalších žen v psychologii, o kterých se nemluví tolik jako o jejich mužských kolezích, by se dalo určitě najít mnohem více a i kdyby byl článek třikrát tak dlouhý, určitě bychom tento seznam nevyčerpali. Nemusíme ani chodit tak daleko jako do Ameriky. I v České republice máme spoustu žen, kterým bylo studium například kvůli komunismu znemožněno a svůj sen si splnily třeba až později nebo vůbec. Aby se toto už neopakovalo a aby každá žena, která si doktorát zaslouží, jej také dostala, je třeba, abychom si ženy, které vědní obory jako například psychologii posouvaly a posouvají, i dnes připomínali nejen na den žen, ale kdykoliv dostaneme tu možnost.

SNĚŽNÉ HRÁTKY S 1A4 A 1B4 NA SLOVENSKU

Naše sněžné dobrodružství začalo v neděli ráno na parkovišti u školy. Po naložení lyží do dodávky a lyžáků s kufry do autobusu jsme okolo desáté mohli vyrazit. Cílem byla Velká Rača na Slovensku. Cesta trvala přibližně čtyři hodiny s dvacetiminutovou přestávkou na benzínce. Když jsme dorazili pod svah, byli někteří zaskočeni okolím-lehce tající sníh byl pouze na sjezdovce. Kufry a lyže jsme přemístili do rolby a lyžáky jsme měli u sebe na lanovce. Cesta lanovkou trvala dvanáct minut.

Naše ubytování se nacházelo na vrcholu svahu kousek od konce lanovky. Lyžárna byla napojena na hlavní chatu a malým skladem na snowboardy z venku. Chata se skládala z přízemí-jídelna, bar a lyžárna, dvou pater s pokoji a jednou samostatnou chatkou.

Naším prvním jídlem byla večeře, kde nám pověřili o telefonním detoxu od 18 do 20 hod, večerce, kterou jsme si mohli prodlužovat podle aktivity, závěrečném testu a videu, které máme za dobu pobytu natočit. Ve videu se měli objevit záběry z lyžování, rozcvička, týmový tanec celé třídy, správné i špatné případy pravidla FIS a takzvané hrátky se sněhem.

Studenti byli na lyžování a snowboard rozděleni na 5 oddílů podle pokročilosti; lyžaři 3-začátečníci, lyžaři 2-střední, lyžaři 1-pokročilí, snowboard 2- začátečníci, a snowboard 1- pokročilí. Profesori se ve skupinách obvykle střídali, takže každý dostával spoustu tipů na zlepšení. Pokud chtěl někdo odejít dřív ze svahu třeba kvůli únavě, stačilo se pouze zeptat profesora, který vás zrovna měl, a pak i dozoru na budově.

Měli jsme zakoupený skipas na 5 dní, ale jelikož jsme v pátek nelyžovali, dostali jsme 2 jízdy na bobové dráze zdarma. Skipas zahrnoval již zmiňovanou lanovku i kotvu, po které jde vyjet ještě výš.

Protože nám zbyly peníze z původní platby, mohli jsme si vybrat mezi saunou, třetí jízdou na bobové dráze nebo horkou káfi s vodou zdarma (podle toho, kdo si čeho kolik vybral, mu byli peníze vráceny nebo musel dopláct). Pokud si dotyčný nevybral ani jednu z možností, dostal předposlední den zákusek zdarma.

Ve středu nás každého chvíli natáčeli, abychom viděli sami sebe, jak jezdíme. Díky mlze a lehkému mrholení na videích kromě oblečení nešlo poznat, kdo jede, a tak to zůstalo i částečně anonymní. Po večeři jsme jako překvapení dostali zmrzlinový pohár s ananasem a všichni jsem si na něm pochutnali.

07:00-dobrovolný ranní program
07:30-oficiální budiček
08:00-snídaně
09:00-lyže a snowboard
12:30-oběd
14:00-16:00-lyže a snowboard
17:00-dobrovolné aktivity
18:00-večeře
20:00-přednáška
20:30-povinné hry se spolužáky
Večerka podle ranní aktivity

SNĚŽNÉ HRÁTKY S 1A4 A 1B4 NA SLOVENSKU

Večer jsme před všemi promítali naše krásná třídní videa a jelikož se profesorům tak líbila, byl nám prominut test. Za odměnu jsme také dostali prodlouženou večerku a skromnou diskotéku. Ve volném čase jsme měli možnost si začít balit věci.

Poslední den jsme si museli dát budíček o hodinu dřív, abychom naskládali věci do rolby. Kdo chtěl, mohl si svah ještě jednou sjet na lyžích. Zbytek nasedl na lanovku, opět s lyžáky v ruce, a sjel dolů. Na cestu jsme na oběd dostali řízek v chlebu a Relaxem. Cesta autobusem probíhala stejně, akorát teď byla většina účastníků tak unavená, že cestu domů prospala. Autobus nás přivezl ke škole, odkud si už každý šel svou cestou.

Řekla bych, že si všichni lyžařský kurz užili a klidně by na něm ještě zůstali i o pár dní déle. Nakonec nám počasí vyšlo dobře, dokonce nám i jeden den hezky nasněžilo. Sněhu bylo tak akorát a na svahu bylo i přiměřeně lidí. Jídlo bylo dobré, pokud jste byl kluk, tak jste automaticky dostával větší porce než holky. Mimo svahový program nás určitě jako třídu zase o trochu víc sblížil. Pokud jste na lyžáku ještě nikdy nebyli a uvažujete nad ním, určitě neváhejte a jedte si užít týden na horský vzduch s fajn partou spolužáků i profesorů.

SUPERKŘEČCI

a další vtipná fakta o hlodavcích

Věděli jste že v Havaii je chov křečků nelegální? Vsadím se, že ne. Tento měsíc se podíváme na zajímavá fakta o křečcích a jak se o ně správně starat

Proč je tedy chov tak malých a bezpečných zvířátek v Havaii a Kalifornii zakázaný? Havaiská a Kalifornská příroda je perfektní pro křeččí život, a kdyby chování křečci uprchli ven, hrozí riziko přemnožení, což by poničilo už tak špatný ekosystém. Z tohoto důvodu bohužel není povolen chov ani ježků, fretek, vakoveverek, všech druhů hadů a pískomilů.

Křečci jsou mimořádně chytrá zvířata, umí řešit problémy a poučit se z minulých zážitků. Zvládnou se naučit triky, pamatují si hlasy, přibližný čas krmení a organizovat a uklízet si ubikaci tak dobře, že někteří křečci si dokonce vynášejí své výtrusy ze svého obydlí, aby tam měli čisto, mohou být i trénováni, aby chodili na záchod jen na jedno specifické místo. Pokud často slyší jejich jméno, zapamatují si ho a můžou i přijít na zavolání. Nejlépe se dá ochočit křeček zlatý. Mají také skvělou paměť, pamatují si členy své rodiny i roky po tom, co se neviděli.

Existuje i druh masožravého křečka, jmenuje se křeček prériový. Po nocích se toulá a hledá čerstvé maso, loví vše, co se mu rovná ve velikosti. Aby vypadal ještě víc výhrůžně, čas od času se postaví, zakloní hlavu a zaječí, jako by vyl na Měsíc. Takoví křečkodlaci by přinutili každého, aby vzal nohy na ramena. Křečci prérioví také popírají přírodní zákony svou odolností vůči štířímu jedu a nejsou jediní. Křeček huňatoocasý je odolný vůči rostlině *Larrea tridentata* a tato 'superschopnost' by mohla velmi pomoci ve výzkumu o prevenci lidských nemocí.

Křeček je nejpopulárnější domácí mazlíček, nejčastěji pořizován dětem jako první zvíře, aby se naučily zodpovědnosti a seznámily se světem zvířat. Jedním z důvodů, proč je křeček tak oblíbený jako první mazlíček pro děti, je to, že lidé mají mylnou představu o tom, že křeček žije pouze dva roky, nezabere moc místa a je velmi lehké se o něj starat. Tato představa většinou končí v tragické smrti křečka, zamordování dítětem, které neví, jak se správně o křečka starat (viz. Tichá pošta).

Křeček totiž není v žádném případě hračka, je to velmi malé a křehké zvíře, někteří křečci se dorůstají pouze 5 ti centimetrů! Kvůli jejich malému vzrůstu mají lidé pocit, že si vystačí jen s malou klíčkou, ovšem opak je pravdou.

Křečci jsou nejšťastnější když můžou pobíhat ve velkých prostorách, tudíž jejich klec by neměla být o nic menší než 100 x 40 cm, přičemž platí, že čím větší, tím lepší. Příliš malá a klaustrofóbní klec vede k velmi vystresovanému křečkovi.

Když je křeček vystavován dlouhodobému stresu, vede to ke ztrátě srsti, agresivitě, kousání klece a další. Správná péče o křečka je nezbytná! Jsou to skvělí mazlíčci, záleží pouze na majiteli.

TICHÁ POŠTA

Abychom navázali na zvířecí téma, tak jsme se tento měsíc ptali studentů na vtipné příběhy a tragické smrti jejich křečků.

„Když jsem byla malá, dostala jsem od mámy dva křečky. Měla jsem je v klícce se dřevěnou krabičkou, ze které jsem jim udělala domeček. Postupem času jsem si všimla, že se jednomu křečkovi zvětšuje hlava a začal se chovat divně. Když jsme ho konečně vzali na veterinu, řekli nám, že si ten křeček zabodl třísku z mnou vytvořeného domečku do hlavy a prakticky si na sobě udělal lobotomii. Jelikož ta tříska v hlavě začala už dávno hnisat, křeček číslo jedna za krátkou dobu umřel a po něm i křeček číslo dva, a to kvůli stresu. Po tomhle už jsem křečky nikdy nechtěla.“

„Náš rodinný křeček jednoho dne zmizel z klece. Všichni jsme ho hned začali hledat. Nějakým záhadným způsobem se dostal do kuchyně, kde jsou dvě možnosti, jak se dostal do svého místa úkrytu; buď se vyšplhal ze země na linku, kde jako jediný možný úkryt viděl prostor pod varnou deskou přilepenou k lince, anebo se dostal zezadu do trouby, kde vyšplhal a pak uvízl pod deskou plnou různých drátů. Když jsme ho našli, byl tam jako slisovaný. Táta se snažil opatrně oddělat varnou desku tak, aby ji nerozbil a přitom nezabil křečka. Nakonec přežil jak křeček, tak i varná deska bez jakýchkoliv následků...Dokud se máma nenaštvala za to, že ho nečistíme, pak ho totiž vypustila do lesa.“

„Náš křeček hrozně rád lozil po stěnách své klece, hlavně po stropě. Když jsem ho chtěla jít jeden den nakrmit, nikde nebyl. Mysleli jsme si, že se někudy prokousal ven a utekl. Prohledali jsme celý obývací pokoj, ale bez úspěchu. Protože bylo už celkem pozdě, nechali jsme to být a šli spát. Pryč z obývacího pokoje utéct nemohl a nic by se mu snad stát ani nemohlo. Druhý den jsme opět začali hledat a tentokrát jsme pořádně prohledali i jeho klec. Našli jsme ho rozplácnutého pod dvířky, a když řeknu rozplácnutého, vůbec nepřeháním. Byla to reálně placka a při vytahování v té křečovité placce i zůstal...navždy.“

„Když mi bylo tak devět let, měla jsem křečka, aby mě naučil alespoň trochu zodpovědnosti. Opravdu jsem se o něj hezky starala; pravidelně jsem ho krmila, čistila, a protože ani nekousal, tak jsem se s ním i hodně mazlila. Byl to můj první vysněný mazlíček. Avšak, když jsem mu jednou chtěla jít vyměnit jídlo, bylo pořád ve stejném stavu. Samozřejmě jsem hned zkontrolovala křečka v jeho úkrytu. Vypadal, že spí, ale nešlo ho probudit. Byla jsem z toho hrozně smutná a udělali jsme mu na zahradě i pohřeb. O několik let později jsem zjistila, že se tohle stalo více lidem, že pohřbili jejich HIBERNUJÍCÍ křečky zaživa. Doted' nevím, jestli prostě náhle umřel nebo hibernoval, ale upřímně doufám v to první.“

FÉNIXOVA HÁDANKA

Jak dobře znáte své učitele? Fénix vám i do tohoto čísla přichystal krátký rozhovor s profesorem či profesorkou, vtom následujícím prozradí správné řešení. Pro všechny, kteří v minulém čísle hádali, je tady odpověď. Náš minulý rozhovor nám poskytla paní profesorka Brychtová! Uhodnete, kdo se za hádankou ukrývá dnes? Pro svůj typ hlasujte v odkazu pod hádankou.

Jaké bylo Vaše vysněné povolání, když jste byl/a menší?

Když jsem byl/a malý/á, tak jsem chtěl/a být veterinářem/kou, potom fyzioterapeutem/kou, policistou/kou a pak časem to skončilo tím/ou učitelem/kou.

Jaká je Vaše oblíbená volnočasová aktivita?

Běh, kolo, běh se psem a plavání..

Jaké jsou Vaše tři typické vlastnosti?

Společenský/á, přátelský/á a empatický/á.

Jaké je Vaše učitelské motto?

Pro mě samotného/ou – nezbáznit se z toho.
(smích)

Jaké předměty jste ve škole neměl/a rád/a?

Neměl/a jsem rád/a dějepis a matematiku.

Jakou nejhorší chybu podle Vás může student udělat?

Když se na všechno vykašle a podlehne beznaději, že to prostě nejde, že je to moc těžký. To je podle mě to nejhorší, co může udělat.

Jakému zvířeti se podle Vás nejvíce podobáte a proč?

Asi psovi (smích), protože mám psi rád/a a mám pocit, že jsou taky takoví přátelští a v pohodě.

Jaký způsob učení byste doporučil/a svým studentům?

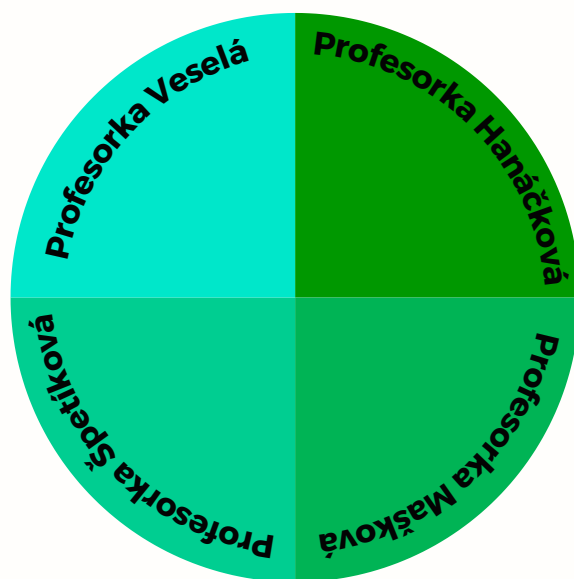
Do jednoho předmětu je to umět se aspoň pro něco trochu nadchnout, ne vždycky to je takové zlé, jak to vypadá. A taky se naučit spolupracovat, protože to někdy ze strany studentů horší. A do druhého předmětu bych doporučil/a občas se zajímat i o nějaké zajímavé věci, nejen o to, co je v učebnici. Trošku si rozšiřovat obzory a ideálně neučit se nárazově, protože pak ten předmět podle mě nikoho nemůže bavit.

Poznámka autorky: Předměty nejsou zmíněny, protože si myslím, že by to byla pro některé studenty velká nápověda :)

Výše jsou výsledky z minulé hádanky! Studenty a profesory, kteří hádanku uhádli, zařadíme do losování o malou cenu :) Z minulého čísla bohužel nemáme žádného výherce. Tak třeba příště. Hodně štěstí!

HÁDEJTE!

<https://forms.office.com/e/mp6n2e9Xzp>

Téma

Kouřilová Barbora
Nečková Kristýna

Naši předkové

Vanda Černošek
Naděžda Afanasyeva

Recenze

Vendula Cvrkalová
Daniela Hoření

Co se stalo

Daniela Hoření

Superkřecci

Marie Vičarová

Grafika

Matouš Hobza
Teodor Politzer
Vendula Cvrkalová

Kukátko

Kristýna Hošková

Netflixový souboj

Kristýna Nečková

Knižní recenze

Vanda Černošek

Co jsou zač?

Julie Keřkovská
Tomáš Dvořák

Myslím, tedy jsem

Zuzana Řezníčková

Tichá pošta

Natálie Morávková

Rubriky, které slaví rok

Vanda Černošek
Daniela Hoření
Julie Keřkovská
Tomáš Dvořák

Inspireview

Eliška Pokojová

Pojďme si zahrát

Kristian Both

Co se za lavicí nenaučí

Natálie Morávková

Fénixova hádanka

Eliška Pokojová

Ilustrace

Barbora Kouřilová
Leo Zeman

Děkujeme za přečtení
- Redakce školního časopisu

